49-76

Akbaba

POLİTİKA KURBANI !

CAFER ZORLU

Boşuna değil...

Boşuna değil,
5 milyonu aşkın yurttaşımızın
açtırdıkları tasarruf hesabıyla
İş Bankası'nın
çatısı altında toplanmaları...
...5 milyonu aşkın tasarruf
sahibinin İş Bankası'na
inanmaları boşuna değil...
Boşuna değil,
İş Bankası'na gösterilen
bunca güven... bunca sevgi...

Siz de

onlara katılın.
Güveniniz için...
güvenli yarınlarınız için...

TÜRKİYE İŞ BANKASI

(Yeni Ajans: 2188 — 102)

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 54 — Cilt : 31 — Sayı : 49 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 1 Aralık 1976 — Fiatı 250 Kuruş

KUTLARIZ

İŞTE bir bayram daha.

Yine çamurlu bayram yerlerinde paslı kayık salıncaklar kurulacak. Yine tombalacılar, tüfekçiler, ruletçiler boy gösterecek.

Yine politikacılar Bayram Gazetesi'nde yayınlanmak üzere dostluk, kardeşlik ve kalkınma üzerine satırlar döktürecekler.

Eskiyi arayış, televizyona çıkan yaşlıların eski bayram anılarıyla bir kez daha körüklenecek.

Yine öğrenci kanlarıyla trafikzede kanlar, kurban kanlarına karışacak.

Sur diplerinde pısırık pısırık kümelenmiş cılız koyunlar. Etin durmadan artan fiyatı. Yurt dışına satılan koyunlar. Aylar boyu et yüzü göremeyenler. Kurban Bayramında bile bir tabak kurufasulye ve yarım ekmekle mide dolduranlar.

İşte bir bayram daha.

Dünün küçükleri babalarından dinlemişlerdi. Bugünün küçükleri de babalarından dinliyorlar: Bayramlar, çocuklar için.

Hangi çocuklar için? İlkokullarda altmış - yetmiş kişilik sınıflarda öğretmen ilgisinden yoksun okuyup üç yılda alfabeyi öğrenemeyen çocuklar için mi? Dizlerinde bayramlık yamalarla dolaşan çocuklar için mi? Gelecek güvencesi olmayan çocuklar için mi? Burnunuza Marlboro paketini uzatıp «Mal yok abi, o yüzden yirmibeş lira,» diyen çocuklar için mi? Daha on yaşında yaşama küsüp içine öç alma duyguları dolan çocuklar için mi?

Ya büyükler? Bayramın onlar için sevinilecek nesi var? Sıkışık trafik, kalabalık ve gürültü içinde yapılan sinir bozucu bayram ziyaretleri mi? Zaten güç ayakta duran ev bütçesine yeni yaralar açan bayram harcamaları mı?

Bayramlar, kırgınlıkların unutulduğu, düşmanların birbirini kucakladığı günlerdir. Bayramlar sevinç, güleryüz günleridir.

Birbirini kucaklayan düşmanlar, fırsattan yararlanıp arkadan bıçağı sokmaya çalışıyorlar. Hadi, sevinin sevinebildiğinizce, gülün gülebildiğinizce.

Güzel bayramlar yok artık. İnsanca yaşamasını öğrenemediğimiz sürece de olmayacak. Üstümüzdeki uyuşukluğu, fırsatçılığı, bozunmuşluğu silkeleyip atmadığımız sürece olmayacak.

Güzel bayramlar, okul kitaplarındaki Kaf dağı masallarını andırır yazılara sıkışmış. Boynuzu boncuklu kınalı koçlar, babayla birlikte gidilen bayram namazları, evin içinde kavurma kokusu, büyüklerinin ellerini öpen cici giysili çocuklar.

Bir kurban Bayramı daha.

Yine bayram edenler azınlıkta, kurban edilenler çoğunlukta.

Bayramınız kutlu olsun.

....

«Time» dergisi, A.B.D.'nin 200. kuruluş yıldönümü nedeniyle bir süredir dünya liderlerinin Amerika'ya mesajlarını yayınlıyor. Geçtiğimiz hafta sıra, Başbakanımız Bay Süleyman Demirel'de idi. Demirel'in mesajının bitişi şöyle:

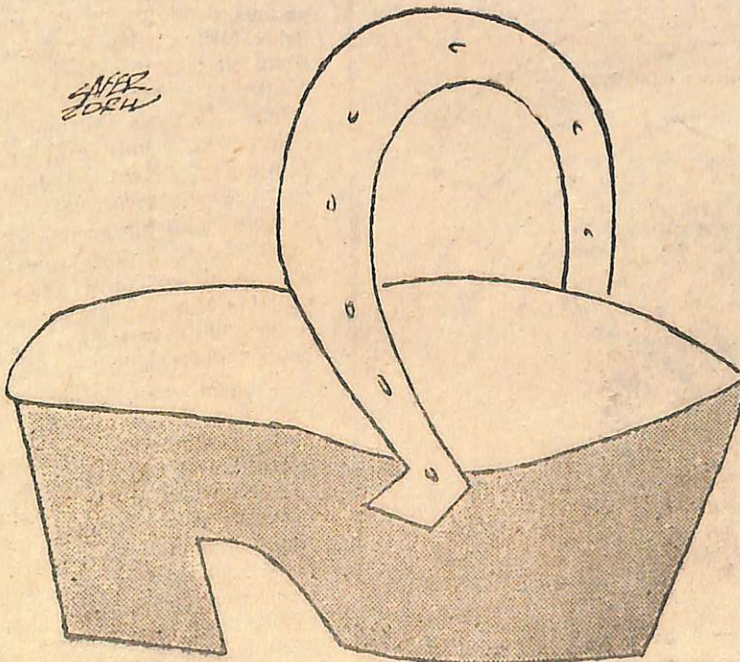
«200. yıl dolayısıyla, Türk halkının, Amerikan halkına bu yüce demokrasinin ideallerini bugününden de öteye arayıp gerçekleştirmeleri yolunda en sıcak dileklerini iletmek isterim.»

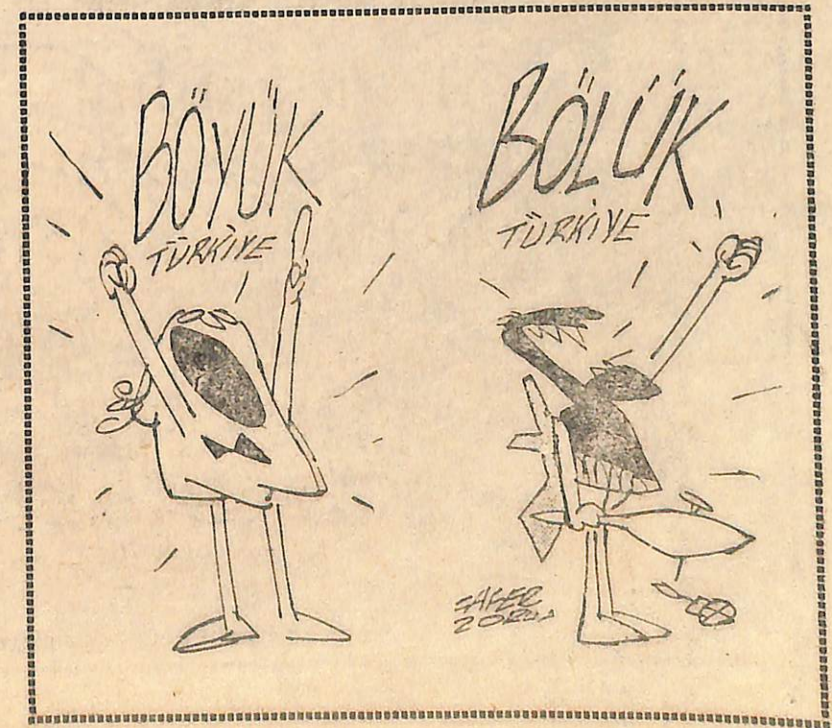
Sizin de bayramınız kutlu olsun, Sayın Başbakan.

AKBABA

— Türkiye'de can güvenliği kalmadı —

Yazısız

SALİM Bey'in tepeden inme bir emirle merkeze alınması ve müdür yardımcılarından Mahmut Bey'in müdürlüğe atanması iki gün içinde olup bitmişti. Öyle ki, dairedekilerin çoğu ilk anda durumu yadırgadılar Gerçi Mahmut Bey kıdemliydi, bu makama getirilmesi olağandı ama hiç değilse başka bir yere gönderilir deniliyordu. Bir memurun uzun süre çalıştığı daireye âmir olması pek görülmemiştir. Öyle ya: buradakilerin hepsiyle yüz göz olmuştu. Otorite kurması güç olabilirdi. Nitekim, ilk günler evrak imzalatmaya gelen memurlar, «N aaber Mâmutabi?» gibilerden sululuk yapmaya kalktılar. Ama Mahmut Bey kaşlarını şöyle bir çatıverince bütün sorun çözümlendi.

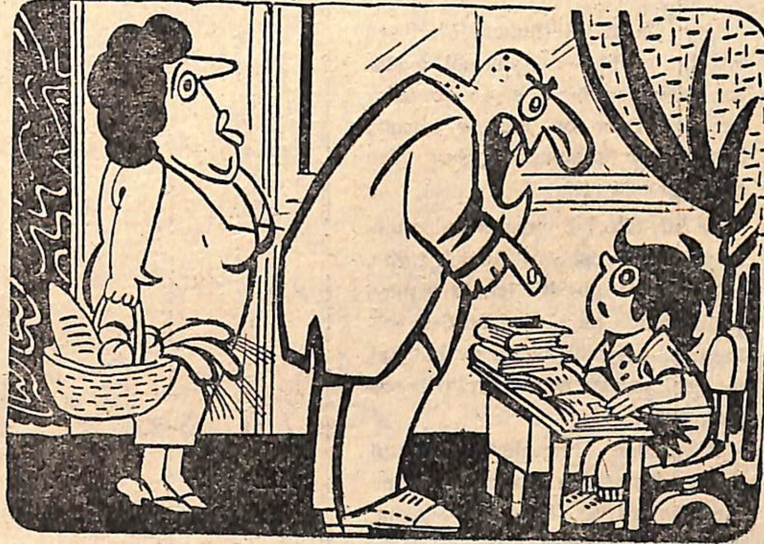
Otuzaltı kişinin çalıştığı dairede Mahmut Bey'in müdürlüğünü yadırgamayan tek kişi vardı: Kendisi. Yirmi şu kadar yıl bu günü beklemişti. Yüksek okul diploması yok diye birtürlü müdür yapmamışlardı. Müdür yardımcılığında bile rasgele memurmuş gibi davranmışlardı ona. Oysa Mahmut Bey müdürlüğü çoktan hakettiğini biliyordu. Kapısında «MÜDÜR» yazılı oda, yerdeki vişnerengi taban halısı, kocaman masa, telefon, görkemli koltuklar, hep rüyalarına girerdi. Hepsi bir yana, ille de kapıdaki «MÜDÜR» levhası...

Oldum olası kendisine «Mâvin bey» denmesinden hoşlanmazdı Mahmut Bey. «Şoför muavinlerini hatırlatıyor.» derdi. Ama şimdi herkes ağzını doldura doldura «Müdür bey!» diyecekti. İmzasını da müdür olarak atıyordu. Müdür... müdürr... müdürrr... Boru değil, Mahmut Bey müdür olmuştu.

«Müdür bey» koltuğunda gerindi. esnedi, karşısındaki aynaya bakıp görüntüsüne göz kırptı. Dilini çıkartıp dudaklarını büzdü. sol yanağını şişirdikten sonra parmağıyla «pof» yaptırdı. Bir kaşını kaldırıp Clark Gable'e benzemeye çalıştı... derken kendine geldi. Yoo, hayır... Bir müdüre böylesi hareketler yakışmazdı. Önce bu tür hafiflikleri bırakmalıydı. Ya bir gören olursa... Adamı tefe koyarlardı alimallah! Başlardı memurlar: «Bizim yeni müdür mü? Ohhooo! çok matrak adam valla... Aynada kendi kendine göz kırpıyor. Tam Mazhar Osmanlık.» Ondan sonra kurmaya çalıştığı otorite sıfıra iniverirdi.

Artık yolda ağır yürümeli, merdivenleri geç çıkmalıydı. Sorulanlara hemen karşılık vermemeli, önemli birisiyle konuştuğunu karşısındakine hissettirmeliydi. Gülünecek birşey olduğunda ağzını açıp sesli sesli gülmesi hoş karşılanmayabilirdi. Çok çok birazcık gülümseme yeterdi. Evet, tatlı sert bir gülmseyiş... karşısındakine bir lütûf olarak sunacağı otoriter bir müdür gülümsemesi. Aynada birkaç kere denedi, eh, oluyordu.

Müdürlüğünün üçüncü günüydü. Arasıra girip evrak imzalatan memurlardan başka uğrayan yoktu. Canı sıkılıyordu. Kaktı, gezindi. Serviste çalışırken böyle miydi ya? Şakalar, sohbetler, gelsin çay gitsin kahve... Bayan memurlara ufak yollu takılmalar. Hepsi bitmişti artık. Müdür olmasa şimdi arkadaşlarının yanlarına gider biraz keyiflenirdi. Ama olmazdı artık. Müdür olmak bazı fedakârlıkları da gerektiriyordu. Mahmut Bey de bundan böyle kendi düzeyinde arkadaşlar edinmeliydi.

Ne yaptığının farkında olmadan dışarı çıktı. Koridor oldukça kalabalıktı. Yere çömelmiş olanlar saygıyla ayağa kalktılar. Bunlar Mahmut Bey'in dairesinde işlerini kovalamağa gelmiş yurttaşlardı. Herkes kollarını kavuşturmuş hayranlıkla bakıyordu. Mahmut Bey mutluluktan içi titreyerek, ama sanki bunların farkında değilmiş ya da hiçbirine önem vermiyormuş gibi burnu havada, yürüdü. İki yanına bakmıyordu bile. Bütün gözler üstündeydi. «Yeni müdür...» diye fısıldaşanları duydu. Nereye gideceğini bilmiyordu. Geri dönse anlamsız kaçacaktı. Hiçbir müdür, hele iş kovalayan yurttaşların önünde anlamsız hareket yapamazdı. Tuvaletlere doğru yürüdü. Kapısında «MÜDÜR» yazılı olana girdi. «Ne konfor be,» dedi kendi kendine. «Müdür oldun mu tuvaletin bile özeline patlıyorsun.» Buraya ilk kez giriyordu. Aslında ötekilerden farksızdı. Ama kapısında «MÜDÜR» yazılıydı. «Müdür... müdürr... müdürrr...» Biraz durdu. Hiç gereği yokken ellerini yıkadı. Bundan böyle tuvalete yaparken çok özenmesi gerekecekti. Memurlarınkinde olsa sağı solu kirletmesi önemli değildi. Nasıl olsa odacılar kimin yaptığını bilmezlerdi. Ama burası yalnızca onundu. Sağda solda, «Bırak canım, tuvalete girmesini bile bilmiyor.» dedirtmemeliydi kendine. Ellerini tertemiz havluda kuruladı. Yavaş yavaş müdürlüğün tadını çıkarıyordu işte. Çıkarken bir ara kızdı: Yıllardır kapısında «MÜDÜR» yazılı bu kenefe bile hasetle bakmıştı.

Yeniden odasına döndü. Bir iki saat sonra çıktı, tuvalete gitti. Döndü, yarım saat sonra bi daha, onbeş dakika sonra bir daha gitti. Böylece «MÜDÜR» yazılı iki kapı arasında gidip gelerek müdürün kendisi olduğunu, bu binada başka müdür olmadığını, bir müdürün de ancak kendisi gibi olabileceğini herkese göstermiş oluyordu. Akşama doğru müdür yardımcılarından biri odasına gelip de «Müdür bey, hasta mısınız? İshal falan mı oldunuz?» diye sormasa müdür kenefinin forsunu daha kullanacaktı.

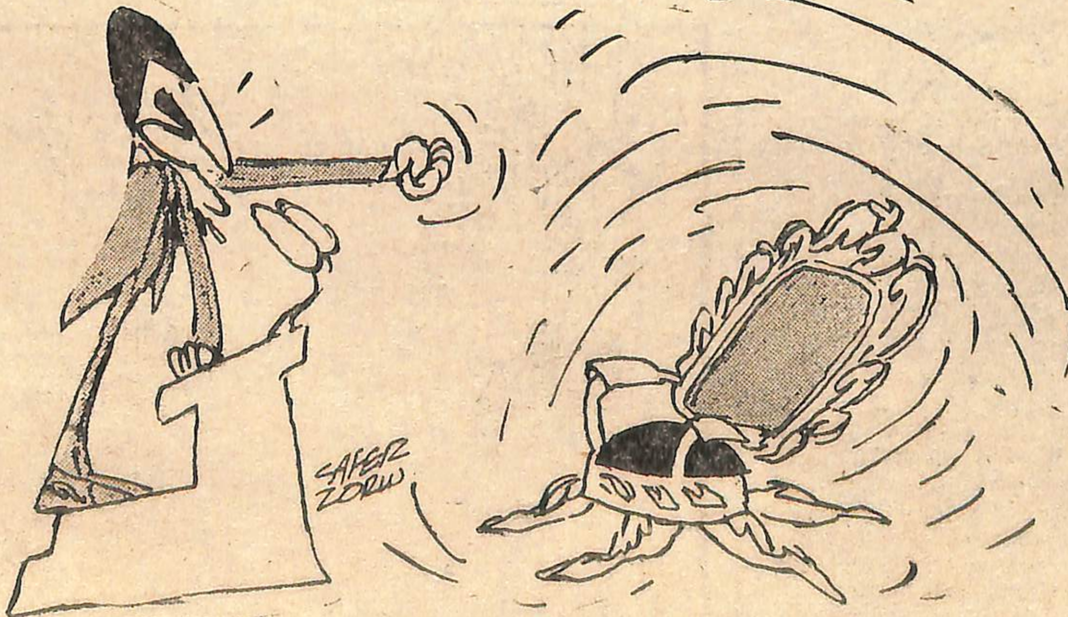
...

AKŞAMÜSTÜ sağa sola müdürce gülümseyerek eve giderken belleğinin derinliklerinden kopup gelen iki dize diline takılıverdi:

Onlar ki verir lâf ile dünyaya nizamat,
Bin türlü teseyyüp bulunur hânelerinde!

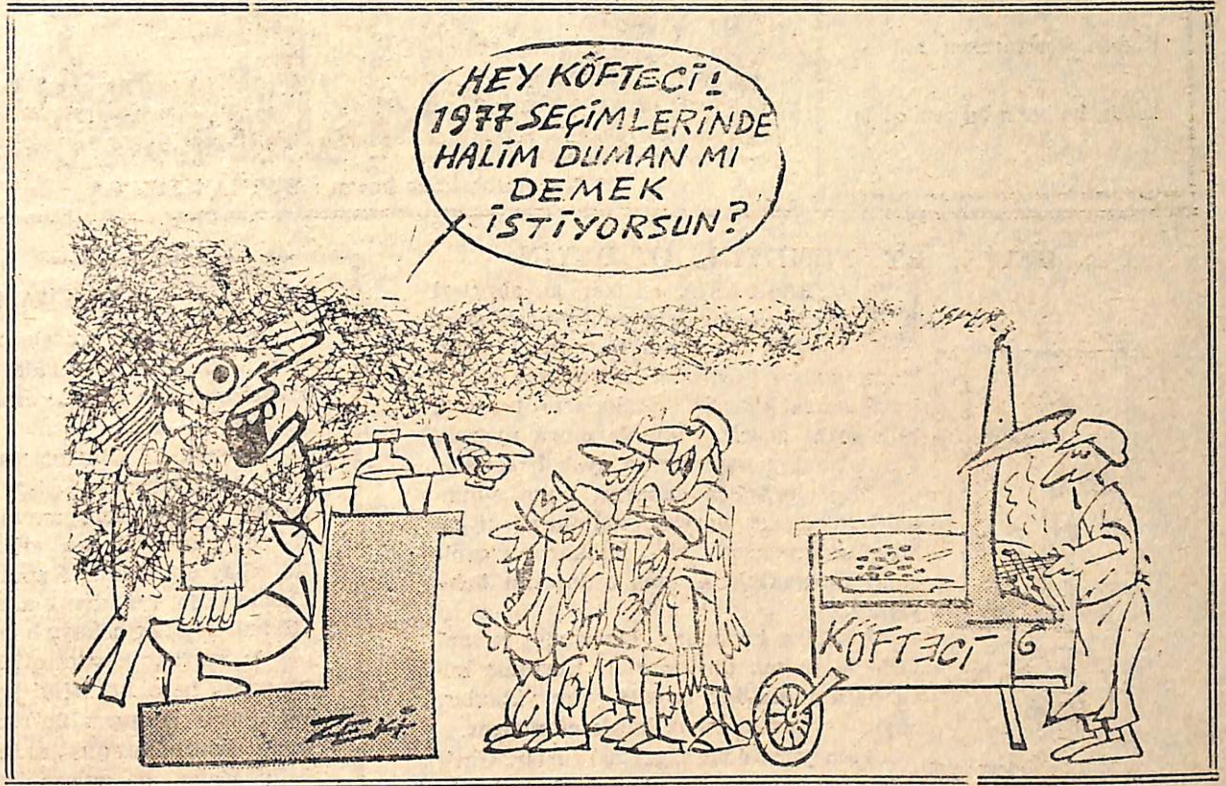
«Çok güzel söylemiş Ziya Paşa» diye düşündü. «Dünyaya düzen vermeye kalkışanlar önce evlerini dağınıklıktan kurtarmalılar.» Kendisi de dünyaya düzen vermeye kalkışanlardan biri değil miydi? Başında bulunduğu daire dünyanın bir parçası değil miydi? O halde... O halde Mahmut Bey de önce evini şöyle bir düzene sokmalıydı. Bu ev olağan bir memur evi olmaktan çıkmalı, ağırbaşlı, kendine göre kuralları olan, resmî bir ev olmalıydı. Tam bir müdür evi... Mahmut Bey coşkuyle yutkundu. Neler yapması gerektiğini bir çırpıda tasarlayıverdi. Yol üstündeki kırtasiyeciye uğrayıp birkaç dosya, kâğıt, istampa falan aldı. Eve geldiğinde kararlı bir tavırla karısını, çocuklarını çevresinde topladı:

— Sayın eşim, sevgili yavrularım, diye söyleve başladı. Bugün mutlu günlerimizin dördüncüsünü yaşıyoruz. Artık sizler de birer müdür çocuğu, müdür eşisiniz. Artık elbirliğiyle kendimize çeki düzen vermenin zamanı geldi. Şimdiye değin olağan bir memurdum. Her ne kadar birkaç yıldan beri müdür yardımcısı idiysem de müdür olmanın sorumluluğu apayrı. Bir kere tuvaletim bile kendime

— Ecevit konuşurken çökmeler oluyor —

özgü. Oysa eskiden odacı Hamdi efendiyle aynı deliğe şaapıyordum. Demek istediğim şu: Sizler de bir müdür ailesi mensubu olduğunuzu unutmayasınız. Bir adama müdür demekle müdür olmaz. Müdürlük yaşanır; Salt dairede değil, sokakta, çarşıda, evde, her yerde... Onun için sizlerden bana yardımcı olmanızı diliyorum. Bugünden sonra evimiz bir müdür evi olacak. Annenizi ayniyat işlerinden sorumlu müdür yardımcılığına atadım. Ev giderleri için ayıracağım ödeneği bana danışarak harcayacak. Sizler de bir yere giderken bana dilekçeyle başvurup izin alacaksınız. Artık savrukluğa, dağınıklığa paydos. Eve gelen bütün mektuplar önce bana gösterilecek. Ben ilgili kişiye havale edeceğim. Bir gelen-giden evrak defteri tutulacak. Defter işte burada. Bu görevi ablanız Zehra'ya veriyorum. Sonra bütün eşyalar şu demirbaş defterine kaydedilecek. Şu oda benim çalışma odamdır. Kapısına «aile reisi» diye yazmaya şimdilik gerek yok. Benim diyeceklerim bu kadar, sizin bir söyleyeceğiniz var mı?

Yazılı

Ne söyleyebilirlerdi ki? Hemen o akşam, müdür beyin ailesi yoğun bir çalışmaya girişti. Buzdolabından tuzluğa herşey elden geçirildi, birer birer demirbaş defterine kaydedildi. Mahmut bey, karısı ve kaynanasından kurulu «satın alma ve sayım komisyonu» hepsine ayrı ayrı fiyat biçti. Kalitesi, özellikleri yazıldı. Küçük oğlan yağlıboya ile eşyaların üstüne demirbaş numaralarını yazıyordu. Deftere şunlara benzer kayıtlar düşülmüştü.

Tırnak makası madeni 7,5 TL.
Hafif paslanmış
Konserve açacağı ağaç saplı 11.25 TL
Lâzımlık Plâstik 14.00 TL.
Az kullanılmış

Mutfaktaki tel dolap ufak bir operasyonla evrak dolabı haline getirildi. İçine dosyalar yerleştirildi. Mahmut Bey'in odasına kondu. Eski yemek masası da üstünde istampa, zımba, mürekkeb hokkası ve sümenle bir makam masası biçimine sokuldu.

O günden sonra «Müdür Bey» in evinde işler yoluna girmişti. Artık kimse ona «Lâf ile dünyaya nizamat» vermeye çalıştığı halde «hanesinde bin türlü teseyyüp bulunduğunu» söyleyemezdi.

Gelen mektuplar ve verilen karşılıkların birer kopyası dosyalara yerleştiriliyor, ayrıca «Evrak Kayıt Defteri»ne düzenli olarak işleniyordu. Bir mektup gelince ilkin Müdür Bey'e götürülürdü. O da şöyle bir göz attıktan sonra «Gereğinin yapılması ricasıyle karıma...» ya da «Okunup karşılık verilmesi ricasıyle oğlum Ahmet e...» diye not düşüp ilgili servise havale ediyordu. Ayrıca dilekçeler için bir dosya ayrılmıştı. Burada şuna benzer bir yazıya rastlamak mümkündü:

«Aile başkanlığına,

Yarın yapılacak harcamaların dökümü aşağıya çıkarılmıştır. Gerekli iznin verilmesini arz ederim. İmza: Ayten Çalışır, ayniyat memuru.

Alınacaklar: Ispanak (3 kg), Kurufasulye (2 kg), Baş (1 adet)

Bir başka dosyada ise Müdür Bey'in duyuruları, genelgeleri yer alıyordu:

«Sayın oğlum Cengiz Çalışır,

Derslerinizden zayıf not aldığınızı öğrendim. Kendinize çekidüzen verip bir an önce bu zayıfları kurtarmanızı rica eder, sınıfta kaldığınız takdirde harçlığınızın kesileceğini önemle duyururum.

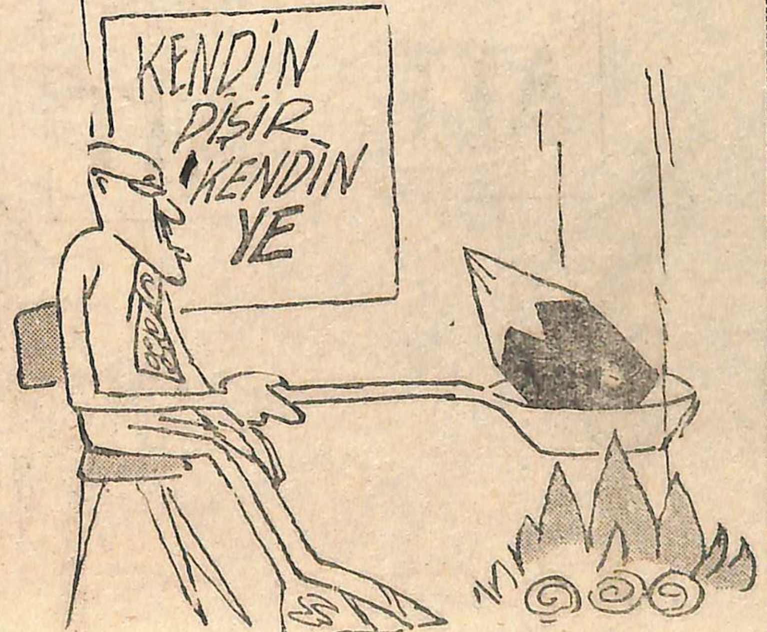
İmza: Mahmut Çalışır, aile başkanı.»

«Aile üyelerine genelge:

Ailemizden bazılarının alaturka tuvaleti kullanırken yeterince özen göstermedikleri ve bir türlü deliği tutturamadıkları müşahade edilmiştir. Üstelik bu kişiler yapılan bütün duyurulara rağmen sifonu çekmeden tuvaletten ayrılmakta ve evi kokuya boğmaktadırlar. Bundan böyle sözü edilen durumun aile başkanlığınca daha sıkı izleneceğinin ve suçüstü yakalananlar hakkında en ağır cezai müeyyidelerin uygulanacağının bilinmesini rica ederim.

İmza: Mahmut Çalışır, aile başkanı.»

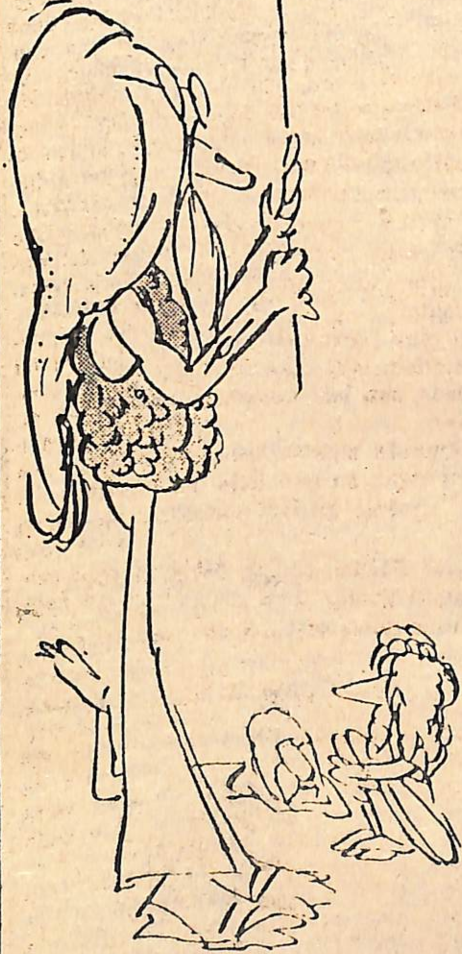
Cafer ÖZKAN

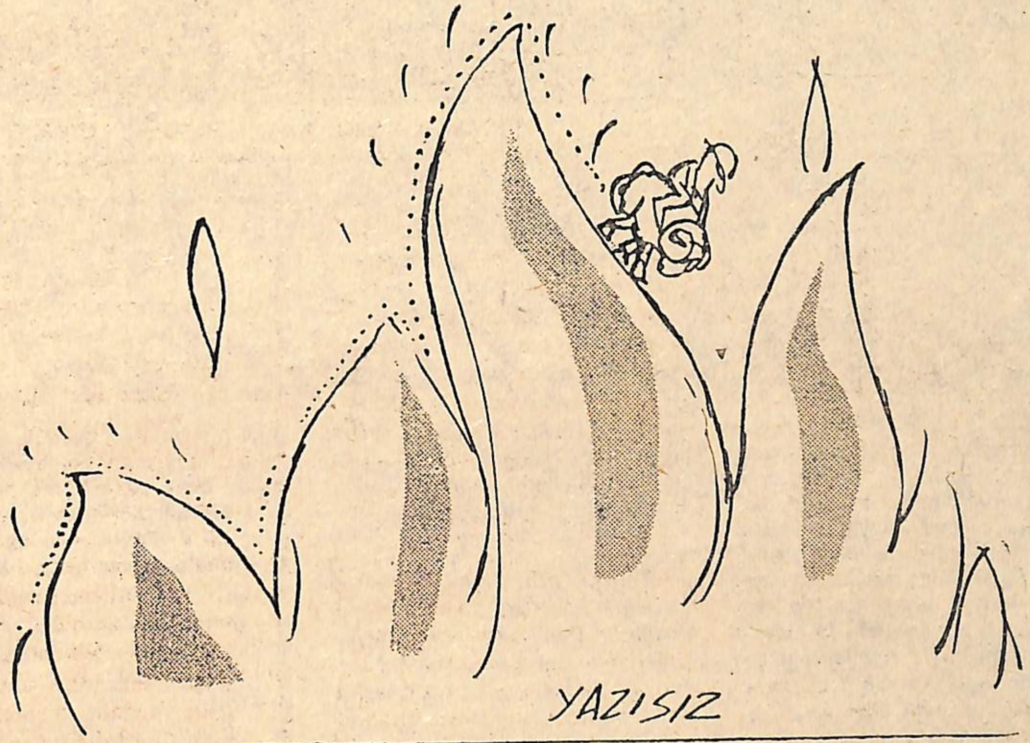

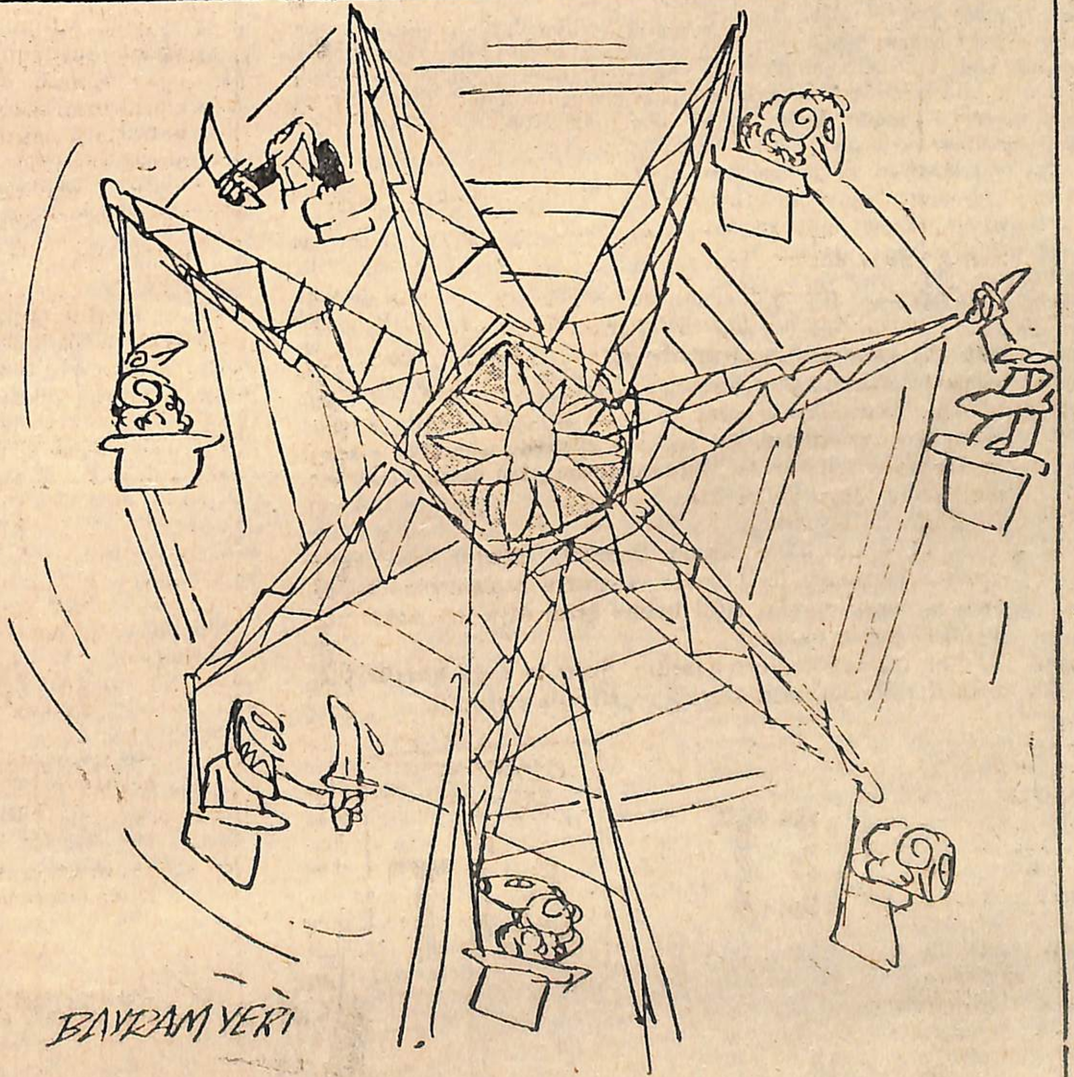
— Halk pahalılıkla başbaşa bırakıldı —

KURBAN DERİLE_
RİNİZİ BİZ
SULTANAMET_
TEKİ **HİPİ**_
LERE
VERİN

CAFER
ZORLU

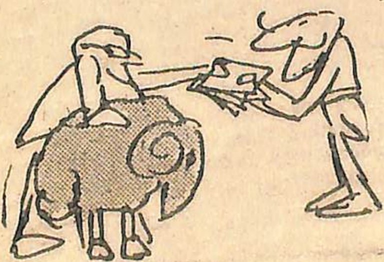

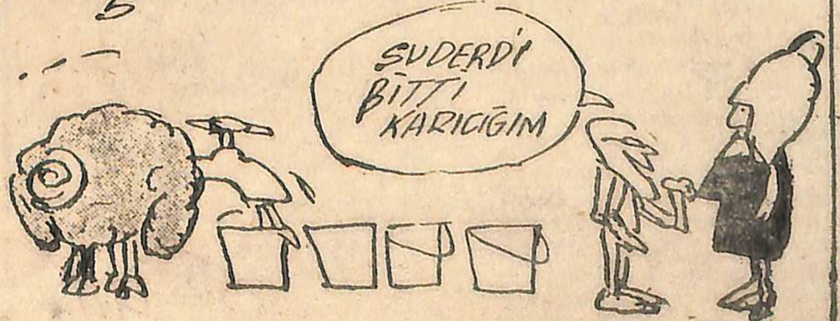

Muzaffer İzgü

Kurban Çeşitleri...

KADER KURBANLARI : Bu kurbanlar genellikle, ırza geçen, hırsızlık yapan, yol kesip adam öldüren kurbanlardır. Bunlar, bu suçları işleyip yakalandıktan sonra, adlarına, cani denir, canavar denir, iblis denir. Gazetelerde resimleri çıktığında her zaman resim altı yazısında bu isimlerle adlandırılırlar. Hüküm giyip de hapse düştüklerinde bunların adı değişir, hükümlü olur. Ama bir af yasası çıkacağı zaman, bunların adı tümden değişir, kader kurbanı olur. Aslına bakarsanız, bunlar gerçekten kaderin kurbanıdırlar. Kader onu, beş yaşındaki çocuğun ırzına geçmeğe itmiştir, kader onu devletin kasasını soymağa itmiştir, kader onu cinayete sürüklemiştir. Oysa ki bu kurbanların aklında hiçbir zaman bir çocuğun ırzına geçme, dağa kadın kaldırma, devletin kasasını soyma gibi şeyler yoktur. Hain kader, onları bu suça iter. Zavallılar durdukları yerde önce suçlu, sonra hükümlü, daha sonra da kader kurbanı olurlar. Herhangi bir af yasası çıktığında, ilkönce bunlar salınır, çünkü kader kurbanıdırlar. Yanda bir kader kurbanının resmini görmektesiniz, ne denli yumuşak başlı, ne denli uslu bir görünüşü var değil mi? Bakın şu yüze, elinizi vicdanınıza koyun, hiç bu adam beş yaşındaki çocuğun ırzına geçebilir mi? Hiç bu adam devletin kasasını soyabilir mi? Ama ah kadeeer!...

AŞK KURBANLARI : Bu kurbanlar genellikle kendi dilleri yüzünden kurban olurlar. Durmadan sevgililerine, «Kurban olayım sana» derler. Bu tipler gerçekten sözlerinde durdukları için, sonunda kurban olurlar. Aşk kurbanlarının çoğu, dünyada salt o erkek vardır, salt o kadın vardır diye düşünürler. Hiç bir kadın, hiçbir erkek eğlemez onları. Fakat çoğunlukla bu kurbanlar erkekler arasında çoktur. Aşk kurbanları önceleri meyhane meyhane dolaşırlar, herkesle konuşur, herkese aşklarını anlatırlar. Bazan iki şişe bira, içip, gün boyu ağlarlar. Karasevda olduklarından iştahları yoktur. Yüzleri ince, gözleri içine kaçıktır. Biraz da kafaları kaçıktır. Aşk kurbanları, kendilerinin bu durumda fazla yaşamayacaklarını bildikleri için, ellerini çabuk tutarlar. Birgün çok alkol aldıklarında, sevgililerinin kapısına dayanır, «Sana bir çift söz edeceğim» derler. O bir çift sözleri şudur: «Elveda Sevgilim.» Bu sözden sonra, önce sevgililerinin, canına kıyarlar. Bu kıyme işinden sonra, sevgilinin başına oturup ağladıkları çok görülmüştür. Şöyle yarım saat değin ağladıktan sonra, ellerindeki bıçağı kendi kalblerine sokarlar. Devrisi günü gazetelerde bunların resimleri çıkar. Ölen kadın, semtin en güzel kadını olur, erkek de hayatının baharında olur. Genellikle kan göllenmiş bir manzara okur gözüne hoş görünmediği için, aşk kurbanlarının vesikalık fotoğrafları yayınlanır. Yanda böyle bir aşk kurbanının resmini görmektesiniz. Kurbanların öldükten sonra ellerinin birbirine nasıl kavuştuğuna bilhassa dikkat ediniz. Bu ölü eller, cinayet yerine ilk gelen gazete fotoğrafçısı Behçet tarafından birleştirilmemiş, sevgililer ölürken ellerini birbirlerine kavuşturmuşlardır.

POLİTİKA KURBANLARI : Politika kimi kimseleri karun denli zengin etmesine karşın, bazılarına da nedense yaramaz. Bunlar hemencecik kurban olurlar. Genellikle bunlar önceleri ateşlidirler. Ateşleri başlarına vurduğundan, ne dediklerini, ne yaptıklarını bilmezler. Partiden partiye transfer olurlar. Bir dedikleri diğerine uymaz. Çoğu zaman nabza göre şerbet verirler. Ülkede geçecek parti kalmayınca, tekrar sıraya koyar, ilk partilerine transfer olurlar. O partiden bu partiye kurbanlık koyun gibi yayılır dururlar. Oyları, çoğu zaman, yüzen gezen oy olarak adlandırılır. Oy, yüzüp gezdiği için yakalamak çok zordur. Bazan beş milyon, bazan altı milyon masraf edilerek zorla yakalanır bunlar. Bazılarının daha pahalıya mal oldukları çok görülmüştür. Herhangi bir seçimden sonra ortada kalında, «Yahu ben ne yaptım» derler. Aslında o hiçbirşey yapmamıştır. Bu kişiler çok dürüst olup, vatanını milletini seven kimselerdir. Ama ah şu körolası politika yok mu, illâ ki kurban almak zorundadır. Her kurban sonunda iflah olur ama, nedense politika kurbanlarının iflah oldukları pek görülmemiştir. Sonraları, yarı felçli gibi halk arasında dolaşırlar, çoğu zaman dudaklarında şu türkü vardır, «Bir dost bulamadım gün akşam oldu. «Yan tarafta bir politika kurbanını görmektesiniz. Zavallı nasıl da melül mahzun bakmakta. Ah yürekler dayanmaz bu bakışa.

AMCA KURBANLARI : Bu kurbanlara genellikle az raslanır. Ama raslandığı anda da çok fena raslanır. Milletlerin tarihi boyunca bu tür kurbanlar, bir veya ikiyi geçmez. Bu kurbanlar ne çekerlerse amcalarının yüzünden çekerler. Aslında, bunlar çok namuslu, çok dürüst kurbanlardır. Fakat ne yaparsınız ki amcasının kurbanı olmuşlardır. Yaşları genellikle çok genç olur, yirmi sekizden büyük amca kurbanına raslanmamaktadır. Yirmi sekiz yaş nedir ki Allah aşkına, amcaya kurban olmak için. İnsan daha o yaştayken doğru dürüst hiçbirşeyi bilmez. Ticareti bilmez, hayali mobilyayı bilmez, suntayı bilmez, cuntayı bilmez, hattâ askerlik yapmasını bile bilmez. Bunların hiç suçları yoktur. Tüm suç amcalarındadır. Amcanın kurbanı olmuşlardır. Şarkıları değiştirerek söyler bu zavallılar, örneğin, «Çek elini kader yakamdan» değil de, «Çek elini amca yakamdan» diye şarkıyı söylerler. Çok kederli oldukları için bu şarkıyı söylerken hep viski içerler. Yanda, amca kurbanı olmuş bir çocuğu görmektesiniz. Zavallının daha çişini bile tutamadığı nasıl resminden belli değil mi?... Ah hain amca ah, neden amca kurbanı ettin şu parmağını emen çocuğu...

EĞİTİM KURBANLARI : Bu kurbanlar genellikle bile bile kendilerini kurban ederler. Üniversite sınavlarında hiçbir yeri tutturamadıklarından ortada kalırlar. Ve ondan sonra eğitim enstitülerine başvururlar. Başvurmakla birlikte kurbanlık başlar. Okula girseler de okuma olanakları yoktur. Hergün, uluyan kişiler tarafından dışarı atılırlar. Ama çok okumak istediklerinden toplanırlar, bir daha, bir daha hücuma geçerler, fakat her kezinde püskürtülürler. Elleri böğürlerinde, oraya buraya başvururlar. Taştan ses çıkar, hiç kimseden ses çıkmaz. Hele okulların müdürlerinden hiç ses çıkmaz. Yalnız Eğitim Bakanlığından çıkar, «Bu mücadele, cumhuriyete inananlarla, inanmayanların mücadelesidir». Yanda, cumhuriyete inanmayan kurbanlarla, cumhuriyete inanmış kasapları görmektesiniz.

TELEVİZYON KURBANLARI : Bu kurbanlar genellikle kurban olduğunun farkına önceleri varmazlar. Kurban, akşam yemeğini yer, kahvesini içer, ondan sonra geçer televizyonun başına kurulur. Kurban, önce haberlerde şapşallaşır. Ama şapşallaştığının farkında değildir... Onun ardından birinci Amerikan dizisi başlar, onun ardından ikinci Amerikan dizisi, onun ardından üçüncü Amerikan dizisi, onun ardından dördüncü Amerikan dizisi... Doktor, polis, doktor, polis... Geç zaman Günebakış başladığında, kurban hâlâ ekranda doktorlarla polisleri izlemekte olduğunu sanmaktadır. Bu sanıyla ayağa kalkar, tuvalete gidecektir. Hep dudaklarında iki kelime vardır, «Doktor, polis» bunları söyleye söyleye tuvaletten çıkar, bunları söyleye söyleye yatağına girer, bunları söyleye söyleye uyur. Gece düşünde doktor polis görür. Kurban, kurban olduğunun farkında olmadığı için, devrisi günü aynı saat, aynı zamanda yine kahvesini içip tükettikten sonra ekranın başına oturur. Bunlar ailece kurban oldukları için kurbanlıklarının farkına varmazlar... Yanda, televizyon kurbanı olan bir aileyi görmektesiniz. Ne denli mutlular değil mi?.

TRAFİK KURBANLARI : Bu tür kurban olmak için üstelik para da vermek gereklidir. Kurban olma parası, yolun uzaklığına göre değişir. Otobüsün, aracın neresinde oturursanız oturun, bir kurban adayısınızdır. Sizi kurban etmek şoförün keyfine kalmış birşeydir. Şoförün dileği bilir, ister otobüstekilerin yarısını, ister tümünü kurban edebilir. Paşa gönlü bilir, ters bir sollama yapar, paşa gönlü bilir, karşıdan gelen aracın tam alnının çatından çarpar, paşa gönlü bilir uyur, uyanır... Yerinden kalkar, direksiyonu Allah'a havale eder, televizyonu ayarlar. Şoför yardımcısına, «Mahmut bir su getir» der, Mahmut en arka koltuktan uyumaktadır. Ona kızar, yine direksiyonu otomatiğe bağlar, en arkaya yardımcıyı dövmeğe gider. Kurban olmamak için, genellikle geceleri şoförün yanında oturup, onunla bağırıp çağırarak konuşmak çok yararlıdır. Ama şoför sizi kurban etmeyi kafaya koymuşsa, önüne hiç kimse geçemez... Yanda, trafik kurbanlarını görmektesiniz. Kurbanların arasında dikkat ederseniz şoför bulunmamaktadır. Dağ lokantasında şoför azıcık alkol aldığından orada kalmış, direksiyonu yardımcı Mahmut'a bırakmıştır. Mahmut'da, «Vermemiş Mabud, neylesin Mahmut» diyerek kendisini iyice direksiyona vermiştir. Abandığı direksiyonda uyuyakalan Mahmut az sonra bir tankere çarparak, burnu bile kanamadan kazadan kurtulmuş, ama kırk kurbanı yolun ortasına sermiştir.

Saz eserleri (!)

ZEKİ

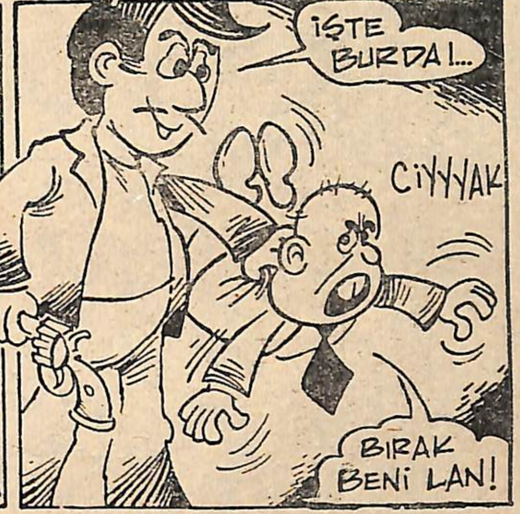
AVANTA OSMAN

NURi BiLGiN

1

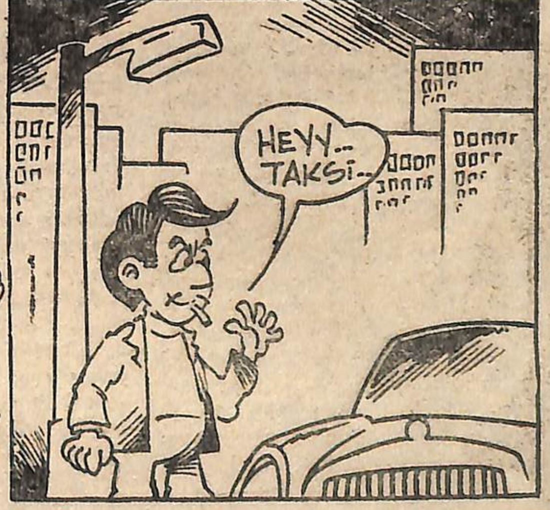

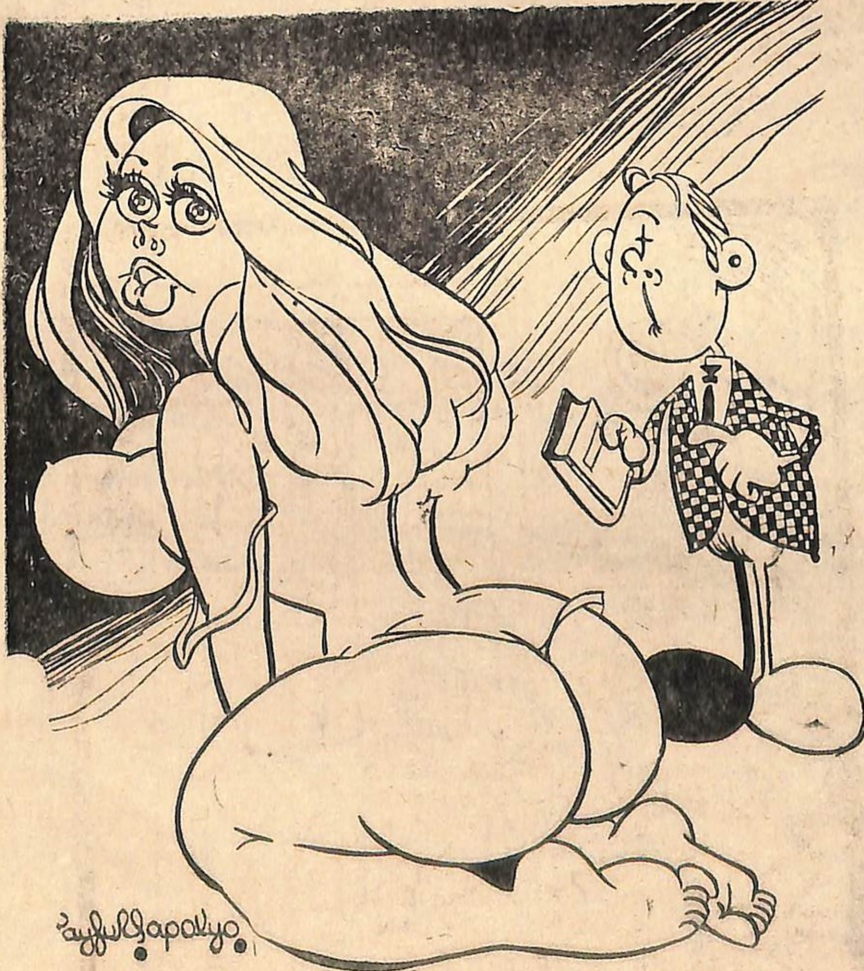

KADIN — Fenamı ayol, kuyrukta bekletmeden istediğin kömürü verdiler!...

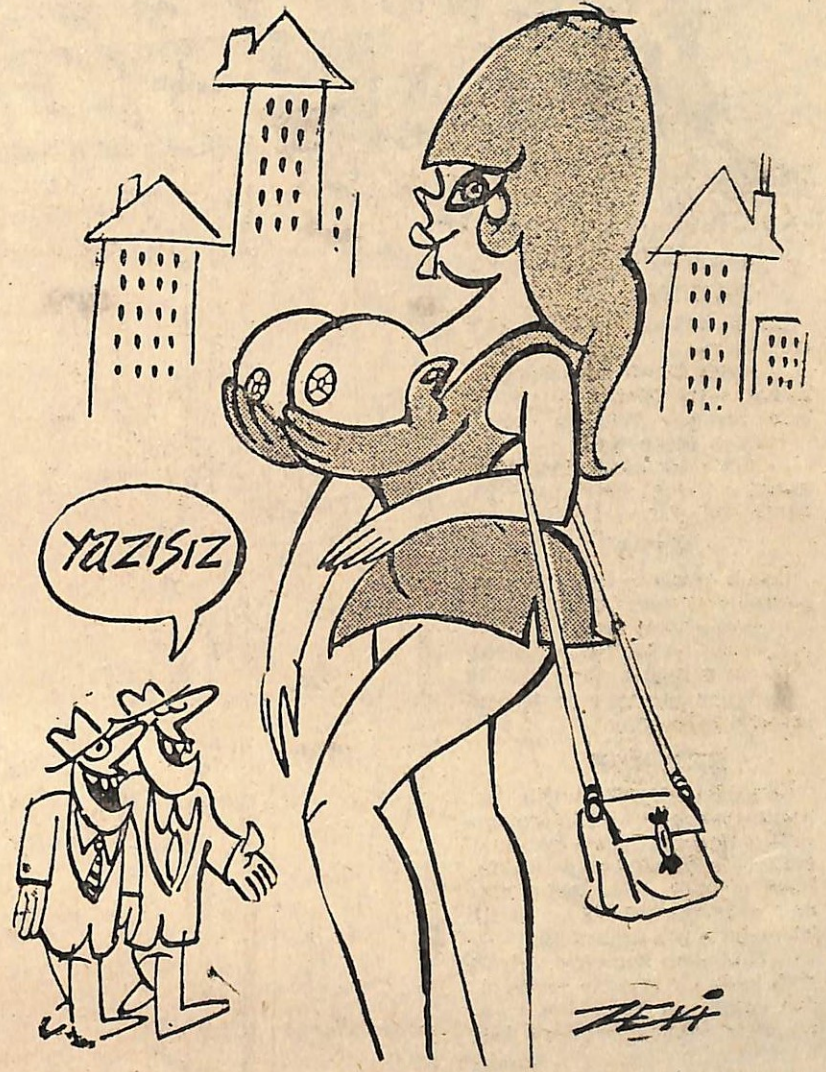

ERKEK — Ben seni sadece pullarımı göstermek için çağırmıştım!..

Amatör Balıkçılar!

HANGİSİ DAHA PAHALI

Bir Amerikalı, bir Fransız'a anlatıyordu:

— Bizim ülkede bir adam, bir kadını zorla öperse, 50 dolar ceza vermeye mahkûm olur!...

Fransız, cevap verdi:

— Bizde bir adam, bir kadını rızasiyle öperse, bu ona çok pahalıya mal olur.

KAFA

Çocuk nazlanıyor; baba ona çorbasını içirmeye çalışıyordu.

— Bak oğlum, dedi, bu çorbayı içersen, iyi bir kafan olacak..

Çocuk sözünü kesti:

— İkinci bir kafa ne işe yarayacak babacığım!...

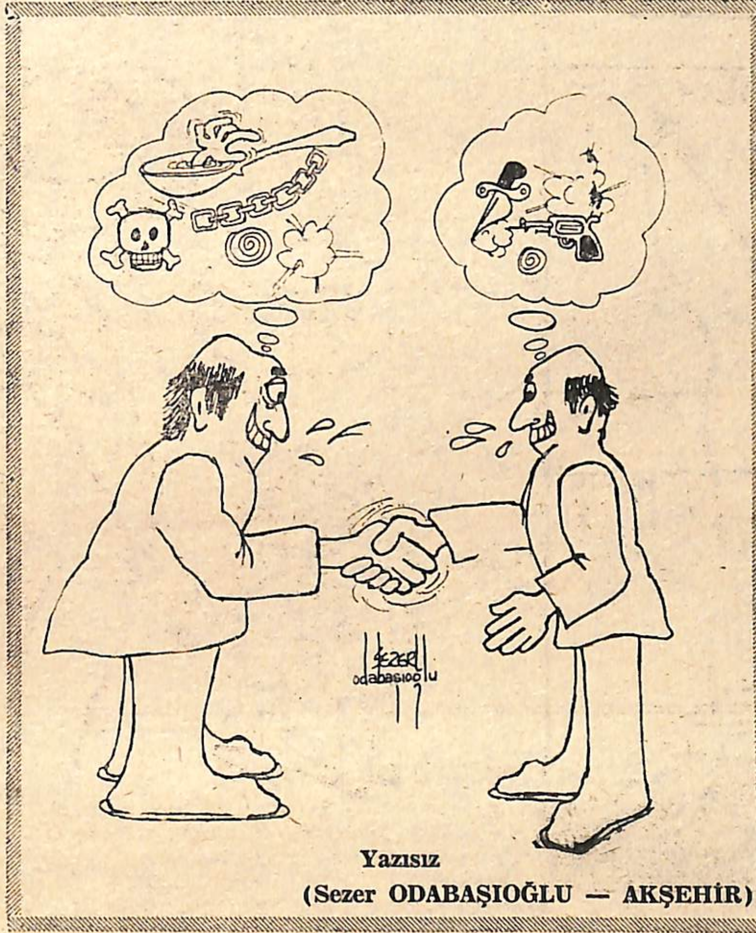
ŞEMSİYE

Gayet (cimri) bir adam, her nasılsa paraya kıyıp bir şemsiye satın almıştı. Aradan bir saat geçince, gökyüzü bulutla doldu, biraz sonrada şakır şakır yağmur yağmaya başladı. (Cimri) adam, buna pek üzülmüştü:

— Hay allah kahretsin, dedi. Kırk yılda bir şemsiye sahibi olduk. Aksi gibi bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı!..

Şimdilik fıkralarım bu kadar. 15 gün sonra buluşmak ümidiyle iyi günler.

Rahmi İŞİM
İstasyon Cad. 70/10 / ELÂZIĞ

Yazısız
(Sezer ODABAŞIOĞLU — AKŞEHİR)

TÜP

İskoçyalı eve döndüğünde karısını mutfakta açık bıraktığı tüpten zehirlenerek öldüğünü görünce saçını başını yolmaya başladı. Kendini yerden yere atarken söyleniyordu:

— Aptal kadın kaç defa açık unutma tüpü demiştim. Tüpü aldığım daha bir sene olmadı. Şu parama yazık...

Yurdakul YAĞCI
Kütahya Cad. No. 90 Kat: 2
ESKİŞEHİR

SARHOŞLUK

Sarhoşun biri büyük bir aceleyle otobüse atladı ve üniformalı birine bilet parasını uzattı. Adam:

— Bu ne küstahlık, diye gürledi, Ben Amiralim. Sarhoş bunu duyunca dehşet içinde:

— Aman Allahım, dedi: Nasıl olduda bir harp gemisine düştüm.

Yavuz İPLİKÇİ
Telsizler — ANKARA

ISPANAK

— Kızım ne olur, biraz ıspanak yede yüzüne bir parça renk gelsin bari.

— Aaa, anne. Kim yüzünün yeşil olmasını ister yani?

Hilmi KURAN
Kiramettin mah. Basmacı
Sokak No. 61 — MUĞLA

SEN SEN OL DA DELİRME KARDEŞİM

Bir lokantaya oturursun
Açtır karnın doyacaktır demek
Hesap istersin işin bitince
Bir hayli tuzlu olmuştur yemek
Sen sen olda delirme kardeşim.

Kazık atmaya çalışır tüm âlem
Adımız çıkmış bir kere ne yapmalı
Zam zam üstüne gam gam üstüne
Bilmem doğru yoldan ne diye sapmalı
Sen sen olda delirme kardeşim.

Politikacılarda bir yığın palavralar
Yok efendim hedefimiz mutlu Türkiye
Daha sayısız o biçim lâkırdılar
Bağırmadan yapamazlar oy oy diye
Sen sen olda delirme kardeşim.

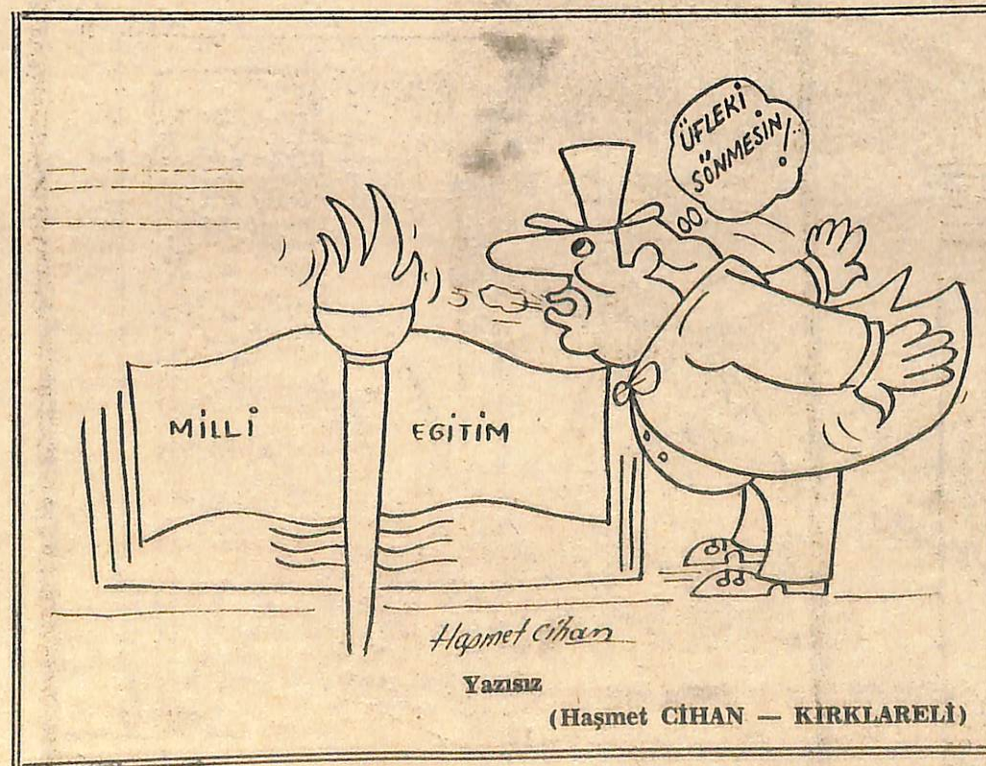
Evlenmek istersin başlık parası ararsın
Kız yok bu devirde meteliksiz adama
Bekâr yaşamak galiba en güzeli
Ruhum sıkılıyor baktıkça dağınık odama
Sen sen olda delirme kardeşim.

Hergün yüzde yüz bir cinayet
Bir trafik kazası yada garip olaylar
Haksız olana yer var günümüzde
Haklı olana yapılır bin tür kalaylar
Sen sen olda delirme kardeşim.

Dünya öylece hep döne dursun
Savaşlar mavaşlar her yeri sardı
Belkide kıyamet koptu kopacak
Yazın ortasında yağan bile kardı
Sen sen olda delirme kardeşim.

Artık deliriyorum ne çare ki
Tüm bu olanlara ben dayanamadım
Her tarafta yalanlar dolanlar
Vallahi billahi birşeye de inanamadım
Sen sen olda delirme kardeşim.

Bedri APPAK
P.K. 90 Ödemiş — İZMİR

Yazısız
(Haşmet CİHAN — KIRKLARELİ)

GÖREN

— Yeni aldığın köpek iyi görev yapıyormu...
— Yaa evet... Gece gürültü duyduğu zaman uyandırırsan çok iyi havlıyor.

UÇAN DAİRE

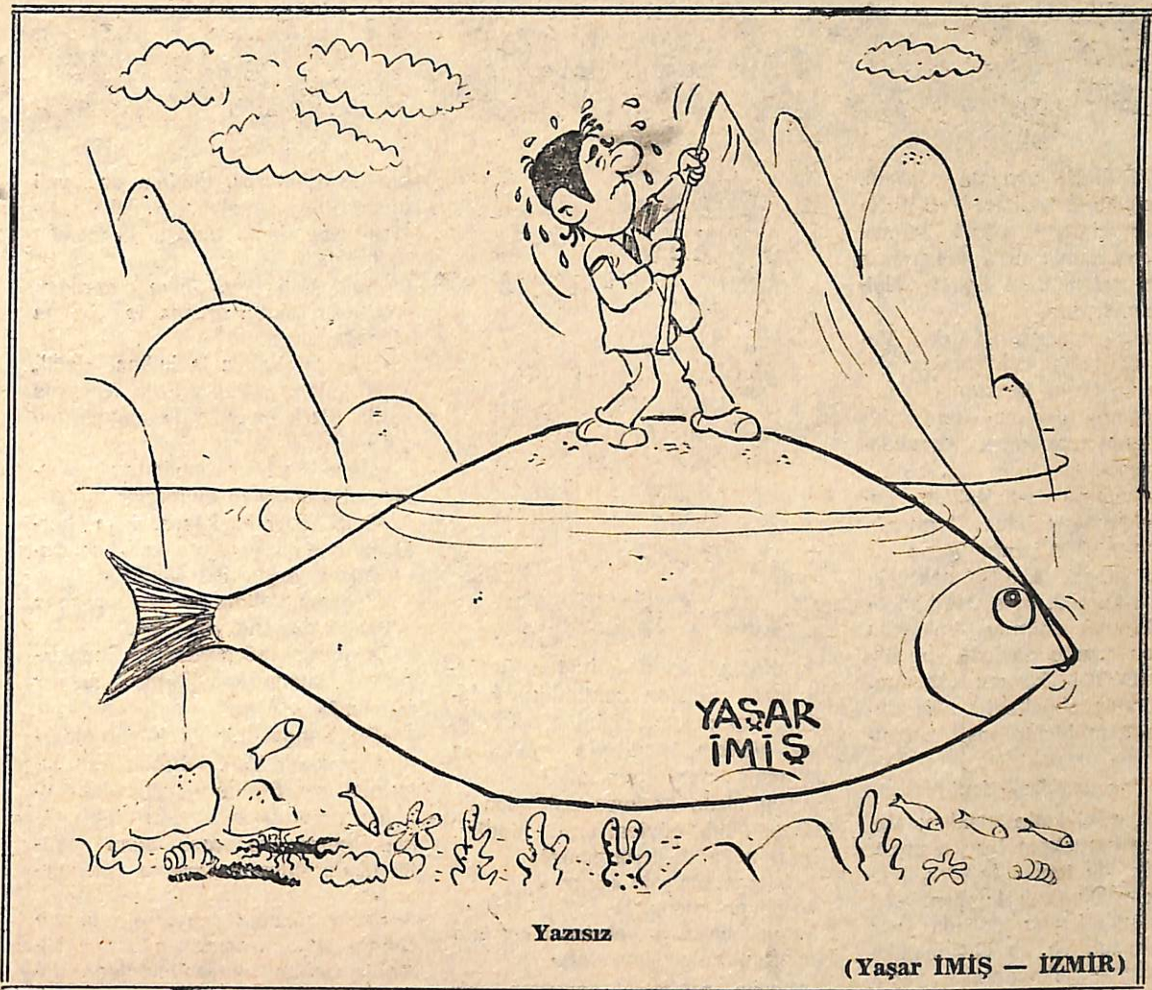
Uzaydan gelen bir uçan daire bir evin damına inmişti. Aracın içinden çıkan yaratık damdaki televizyon antenini görünce sevinçle bağırdı:
— Üff bee kıza bak...

Erdal GÖNÜL — İSTANBUL

DANS EDEBİLİR MİYİM

Oldukça ihtiyar bir zamparaydı. İlişki kurduğu kadınların hesabını bilmiyordu. Bir partide, masanın birine yaklaşarak genç kızı işaret edip, yaşlı bayana:
— Özür dilerim, dedi. Kızınızla dansedebilir miyim?.
Kadın güldü. Sonra masadakileri teker teker göstererek:
— Önce kayınpederinin elini öp, kayın biraderin ve baldızın da enişteslyle tanışmak ister. Sonra kızınla istediğini yapabilirsin.

Yurdakul YAĞCI
Kütahya Cad. No. 90 Kat: 2
ESKİŞEHİR

Yazısız

(Yaşar İMİŞ — İZMİR)

YOLCU

Ne sağcı ne solcu
Bir garip yolcu
Tükenir soluğu
Biter yolculuğu

Veysel KARASOY
PTT Memuru
Bostanlı — İZMİR

YAĞMA YOK!

Genç nişanlılar ertesi gün evlenecekleri. Erkek:
— Sevgilim, dedi. Artık sabrım tükendi. Nasıl olsa yarın evleniyoruz. Ne olur bu gece odama gel!
— Yağma yok! Her defasında beni böyle kandırdılar. Bu sefer çürük tahtaya basmam!..

Hilmi KURAN
Kiramettin mah. Basmacı
Sokak No. 61 — MUĞLA

KADIN

Hiçbir yeri kalmadı,
Türkü yakılmadık;
Heryanı güzel kadının,
Anladık...

Veysel KARASOY
PTT Memuru
Bostanlı — İZMİR

BOŞMUŞ

Hocamız kan dolaşımı ile ilgili olarak açıklamalar da bulunuyordu:
— Şimdi ben, tepetaklak, başaşağı dursam ne olur kan beynime, kafamın içine dolar, değil mi? Peki şimdi biriniz söylesin bakalım. Ayakta duruyorum, neden kan ayaklarımın içine dolmuyor? Kısa bir sessizlikten sonra arka sıradaki gerizekâ Selim.den gelen cevap:
— Ayaklarınızın içi boş değil ki öğretmenim...

Hamit ÇIRBIN
Ertuğrulgazi Mah. Melek Sok.
No. 14 ESKİŞEHİR

(Basın: 60053 — 20135 — 103)

İDEAL KADIN

Bir kadın on gündür açlık grevi yapıyordu. Etrafını çeviren kalabalığın içinden bir meraklı kadının yanındaki adama sordu:
— Sahiden on gündür aç mı duruyor?
— Evet, ağzına bir lokma bile koymadı.
— Hiç birşey olmadı mı?
— Oldu... Şimdiye kadar on İskoç evlenme teklifi yaptı.

Hilmi KURAN
Kiramettin mah. Basmacı
Sokak No. 61 — MUĞLA

ÇÜNKÜ...

Tımarhane müdürü bir deliyi denemek için odasına çağırdı:
— Oğlum, dedi. Git müracaattan beni ara bakalım odamda mıyım?
— Mantıksızlık olur efendim. Çünkü...
Müdür gülümsedi; sözünü keserek:
— Çok iyi, çok iyi iyiye doğru gidiyorsun.
Deli koğuşuna doğru ilerlerken söyleniyordu.
— Şu gerizekalılığa bak yahu. Yandaki müdür muavininin odasından arat mıyor da...

Yurdakul YAĞCI
Kütahya Cad. No. 90 Kat: 2
ESKİŞEHİR

Akbaba
Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Sekreter : Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8-10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

Eşit olanaklar Kenti

GAZETEDEN yapılma şapkam, değişik boylarda «BASIN» sözcükleriyle süslü kıravatım ve omuzumda asılı ses alma aygıtımla, salonun en ilginç kişisi ben olmalıydım.

«Kentimize hoşgeldiniz,» dedi Vali, şarap bardağını kaldırarak, «Uzun süre kalırsınız umarım.»

«Kalacağım,» dedim. «Beni böyle el üstünde tutarsanız, kovulmadan gitmem.»

«Ne tatlısınız,» dedi Valinin karısı. Yanaklarına şarabın kırmızılığı yayılmıştı. Göz kırptı. «Ama siz sırf yiyip içmek ve eğlenmek için gelmediniz buraya, öyle değil mi?»

Akıllı kadındı doğrusu. Yakamda asılı duran gazete sayfası büyüklüğünde «BASIN» kartımı okşadım.

«Bunu görmüş olmalısınız. Doğrusu gözünüzden hiçbir şey kaçmıyor.»

«Karım bir tanedir,» dedi Vali.

Baktım ve dikkatle saydım. Valinin karısı gerçekten bir taneydi. Ama üçyüz bin tane bile olsa, hiçbir erkek yakınmazdı bundan. İri gözler, kuğu boyun, doğada var olan en esnek ve en diri maddeden cömertçe kullanılarak yapılmış göğüsler, bardağı tutan şehvetli eller...

Seksen santimlik kalemimi kınından sıyırdım. İki kişilik yatak genişliğindeki not defterimi sırtımdan indirip masanın üstüne serdim.

«Karınızla küçük bir görüşme yapabilir miyim?»

«Burada mı?» diye fıkırdadı kadın.

«Özel olarak görüşebilmeyi daha çok isterdim kuşkusuz.»

«Görüşün elbet,» dedi Vali. «Doğrusu isterseniz karımla görüşmeye doyum olmaz. Ben kocasıyım, bilmez miyim?»

«İzninizle.»

Valinin karısıyla yandaki küçük odaya geçtik. Ama hiç görüşemedik. Kadın kadife koltuğun üstünde sızdı. Seksen santimlik kalemimi alıp salona döndüm, görüşmeyi Valinin kendisiyle yapmaya başladım ister istemez.

«Kentinizde herkese eşit olanaklar tanındığı söyleniyor,» dedim. «Bunu neye bağlıyorsunuz?»

«Kalınca bir ipin ucuna.»

«Açıklar mısınız?»

«Ben her şeyi kalınca bir iple bağlarım. Yoksa kopuyor.»

Ansızın, salondaki konuklar bir ağızdan «Yaşasın Valimiz! Yaşasın Valimiz!» diye bağırdılar birkaç kez..

Ben şaşırdım. Valiyse saatini ayarladı.

«Her geceyarısı bunu yaparlar.»

«Sizi çok seviyor olmalılar.»

«Elbette severler. Ayrıca bunu yapmazlarsa bir daha buraya çağırılmayacaklarını da bilirler.»

«Gerçekten bir eşit olanaklar kenti mi burası?»

«Dünyanın en eşit olanakları ve fırsatları burada bulunur,» dedi Vali kesinlikle. «Burada bir dilencinin vali olma olanağı, sözgelimi, bir simitçinin vali olma olanağına eşittir.»

Masanın altında oturan biri, kadehini kaldırıp konuşmamıza katıldı. «Evet, eşittir. İkisinin de vali olma olanağı yoktur çünkü.» İçkisini yuvarlayıp ekledi. «Yaşasın Valimiz!»

«Peki Vali bey,» diye sordum, «herkesin eşit oranda iş bulma olanağı var mıdır?»

«Elbette! Yalnız iş bulma değil, işsiz kalma yönünden de herkes eşitir. Biz kimseyi zorla çalıştırmayız.»

«Önemli yerler tanıdıkları olanlar daha kolay iş bulmazlar mı?

«Bulabilirler kuşkusuz. Ama herkesin önemli yerlerde tanıdık bulundurma özgürlüğü vardır.»

«Yaşasın Valimiz!» diye bir ses yükseldi masanın altından.

Sorularımı sürdürdüm. «Çocuklarınızın okuma koşullarını anlatır mısınız?»

«Biz zengin bir ülke değiliz,» diye açıkladı Vali. «Birçok sorunlarımız var. Sınıfların kalabalık, okulların sayıca az olduğu doğru. Ama elimizde ne varsa, bunu eşitlik ilkelerinden sapmadan paylaşırız.»

«Sizin babanız doktorsa, benim babam oduncuysa; sizin okuyabilmeniz benim okuyabilmemden daha kolay olmaz mı?»

«Olur. Ama biz kimsenin babasının doktor olmasının önüne geçmiyoruz.»

«Bu ilginç. Peki ben hazırlık kursu gördüysem, siz görmediyseniz, hangimiz daha kolay girebiliriz üniversiteye?»

«Siz girersiniz.»

«Bu bir eşitsizlik değil mi?»

«Değil. Ben de hazırlık kursu görmekte özgürüm.»

«Paranız yoksa?»

«Herkes para sahibi olmakta özgürdür.»

«Yaşasın Valimiz!» diye bağırdı masanın altındaki adam.

«Burada rüşvet verilir mi?» diye sordum. Yanıtın olumsuz olacağını sanıyordum. Vali «Evet,» deyince şaşırdım.

«Eşitliği bozan bir durum değil mi bu?»

«Değil,» dedi Vali. «Neden bozsun eşitliği? Rüşvet vermekle eşitlik mi bozulurmuş? Eğer bir ülkede rüşvet hem alınıyor, hem de veriliyorsa o ülkede eşitlik var demektir. Bizim burada rüşvet alanlar kadar rüşvet verenler de vardır.»

«O yönden dememiştim...»

«Ben de bu yönden dememiştim. Öyleyse ödeştik.»

Vali yamandı doğrusu. Masanın altındaki adam, masanın üstüne çıkıp oradan bağırdı. «Yaşasın Valimiz!»

«Buradaki insanlar hastalandıklarında ne gibi koşullarla karşı karşıyadırlar? Herkesin iyileşme olanağı eşit midir?»

«İyileşme koşullarının tartışmasına girmek istemiyorum. Ama hastalanmada özgürlük ve fırsat eşitliği vardır.»

«Hastaneleriniz nasıldır?»

«Bom... Bom... Bomba gibi!»

«Kimsesiz biri hastalansa kolayca hastaneye yatabilir mi?»

«Yatabilir. Ama yatmak istemez.»

«Neden?»

«Çünkü hastaneler mikropların en çok bulunduğu yerlerdir. Apandisit için yatarsınız, sarılık olup çıkarsınız.»

«Peki ne yapılabilir?»

«Özel bir klinikte ameliyat olunabilir.»

«Para gerektirmez mi bu? Ya hastanın parası yoksa?»

«Ben senin gibi salak gazeteci görmedim,» dedi Vali. «Armudun çöpü, üzümün sapı! Hiçbir şeyi beğenmez misin? Herkes kesesine göre davranmalı. Paran yoksa apandisit olma. Biz kimseyi zorluyor muyuz apandisit olması için? Zorlamıyoruz. Üstelik apandisit olanları da ameliyat olmaya zorlamıyoruz. Herkes ölüm karşısında eşittir.»

Tepem attı. «Saçmaladığınızın farkında mısınız?» diye yükselttim sesimi.

«Peki sen benim Vali olduğumun farkında mısın?» dedi Vali.

«Yaşasın Valimiz!» diye bağırarak şarap şişesini kafama indirdi masanın üstündeki adam.

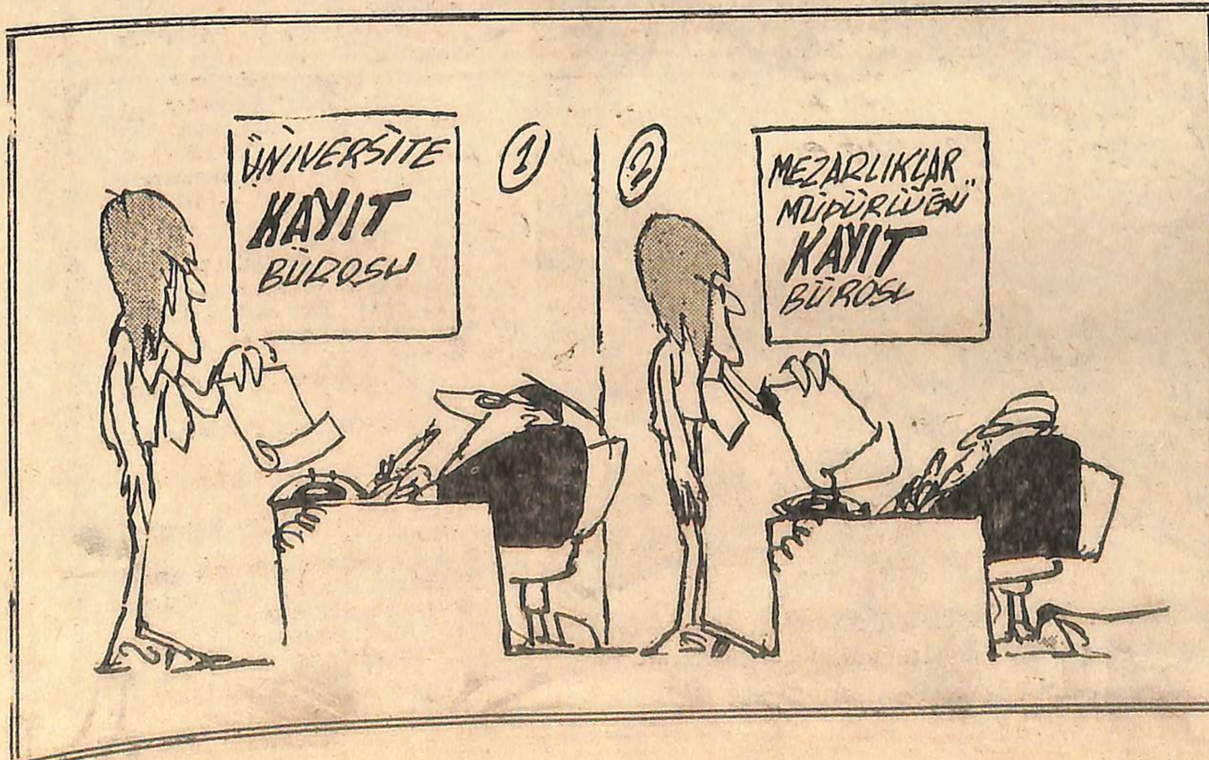
Az önce Valinin karısıyla birlikte girdiğim odaya bu kez üç-dört yabaniyle birlikte girdim. İyice tozumu silkeledikten sonra kollarıma girip sürükleyerek yeniden Valinin karşısına çıkardılar beni.

«Şimdi ne düşünüyorsun eşit olanaklar konusunda?»

Öğreniyordum. «Eşsiz bir eşitlik var burada,» dedim. «Ayrıca, dayak atma özgürlüğünün yanısıra dayak yeme özgürlüğünün de bulunduğu bir ülkede özgürlüksüzlükten yakınılamaz.»

«Seçmesini bileceksin,» dedi Vali. «İşte bu noktada, koşullar değil, kişiler yetenekler önem kazanır.»

Sulhi DÖLEK

Bizim Mahalle

Aydın Aliustaoğlu

Mesele anlaşılmıştı. Hışımo'nun Vampir diye yakaladığı mal sahibi kömürcü Rıza idi. Kirasını üç gün geciktiren Hüsnü Efendiyi sabah olmadan, işe giderken yakalamış, gırtlağına basmıştı. Hışımo ise özür dileyerek oradan uzaklaşmıştı.

Amdi yine vampir hikayesi devam ediyordu!

Yine o korkunç uluma her gece mahalleliyi taciz ediyor, millet yataktan zam çarpmış gibi fırlıyordu.

Bir Çizerin Kaleminden

NİÇİN KAÇMIŞ?

GÖNÜL önüne gelenle sevişiyordu!.. Şimdiye dek şansı iyi gitmiş, önüne hep hoşuna giden erkekler çıkmıştı.

Bu kez şansı yaver gitmedi. Çünkü; Gönül'ün önüne bir deli çıkmıştı. Fakat, önüne gelenle seviştiğine göre.. Çaresiz bu deli ile sevişecekti. Kendi koyduğu kurala, kendisi karşı çıkacak değildi ya!...

Gönül, deliye yaklaştıkça, deli, nedense Gönül'den uzaklaşıyordu...

Gönül bütün dişiliğini kullandı.. Bacaklarını, göğüslerini açtı, kırıttı.. Kıvırdı... Bir türlü deliyi kendine çekemedi. Bozulmuştu Gönül!... Fena kadın sayılmazdı. Genç ve etine dolgundu. «Delinin zoruna bak» dedi «bana ilgi göstermeyen erkek daha anasından doğmamıştır!»

Deli sırıttı. «Ha şunu bileydin» dedi «Ben daha anamdan doğmadım.. Bakırköy Akıl Hastahanesinde Doğum Kliniği olmadığı için kaçtım. Şimdi anamdan doğmak için Zeynep Kâmil doğum hastahanesine gidiyorum!»

«Haydi eyvallah» dedi ve oradan hızla uzaklaştı..

Bit salgını

GAZETELER, önce İstanbul ilkokullarında bit görüldüğünü yazdılar. Şimdi Kocaeli, Bursa ve Gelibolu'daki ilkokul öğrencilerinde de bit görülmüş. Bilmem, sizin de dikkatinizi çekti mi? Lise ve fakültelerde nedense bit görülmüyor.. Peki, o halde neden ilkokullarda görülüyor? Sağ - sol çatışmalarında hergün bir öğrencinin öldüğü fakülte ve liselerde, hayat olmadığını anlamışlar. Gerçekten de, galiba en emin yer ilkokullar. «O halde, biz vatandaşlar, ne duruyoruz?.. Gelin bizler de ilkokullara sığınalım» diyecektim ama, ilkokullarda galiba bir hafta süre ile tatil edilmiş. Çaresiz, ilkokulların açılmasını bekliyeceğiz. Vaa mı bunun, başka izah taazı?..

Zor Doğum

SAYIN dost ve akrabalara bir numaralı bildiri: Doğacak çocuğumuzun ismini (Şakir) olarak bilgilerinize sunarız.

İki numaralı bildiri:

Şakir'in sünnet giysilerini aldığımızı davetiyeleri bastırdığımızı iftiharla açıklarız..

Dost ve akrabalara üç numaralı bildiri:

Ünlü ve fenni sünnetçi Berber Rasim Keskinmakas'dan gün alınmış olup, ücreti peşin olarak ödenmiştir.

Dört numaralı bildiri:

Naciye'nin doğum sancıları başlamış ve doğum kliniğine yatırılmıştır.

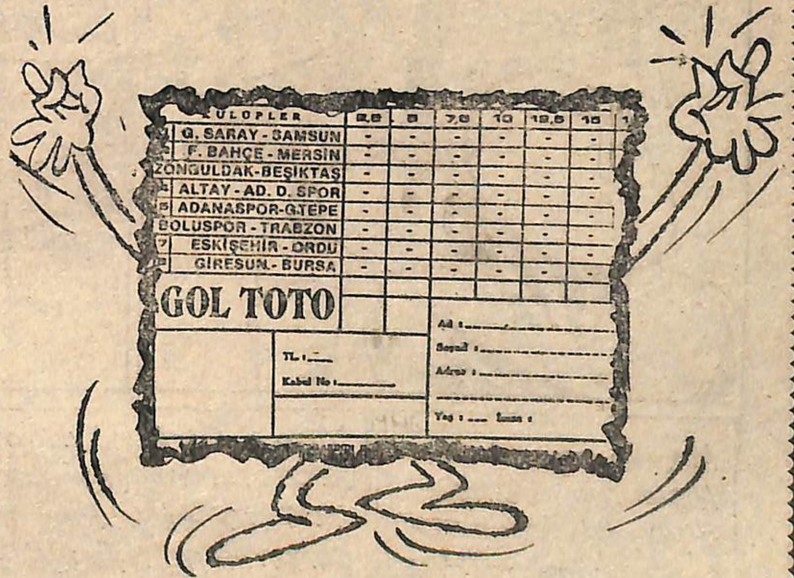
Beş numaralı bildiri:

Naciye güç doğum yapacağa benzer... Çocuk (sünnet) lafını duydu galiba... Korkudan dışarı çıkmak istemiyor.. Üzgünüz!..

Altı numaralı bildiri:

Naciye'nin hayatı tehlikede. (Şakir'e) sünnetten vazgeçtiğimizi söyledik sayın dost ve akrabalarımız, bizi hoş görün... Sizlerden özür dileriz.

Babası :
Dündar ERKEKOĞLU

GOL TOTO

GOL - TOTO nasıl oynanacak?..

Bunu bilmeyenler, bilenlerden öğrenir.

Önemli olan bu değil.. Eğer ilgi görürse

GOL - TOTO sevinçten nasıl oynayacak?.

İşte bir örnek olarak, biz burada

GOL - TOTO'yu oynattık. GOL - TOTO,

Eğer tutarsan.. İşte böyle oynayacaksın!

Sen oyna GOL - TOTO!.. Sen oyna!.

Dünya Karikatürleri

TELEVİZYON

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Doğru, içki şişedeki gibi durmuyor

TOY GARSON

Otelin çok genç yaştaki garsonu, Müdüre:

— Onyedi numaradaki Amerikalı kadın beni odasına çağırdı az evvel, dedi. Bende gittim odasına... Birde ne göreyim... Çıplak, yatağına uzanmış. Benden... Şey, istedi. Bende korkarak kaçmayı tercih ettim.

— Müdür, garsonun omuzunu okşadı:

— Çok iyi yapmışsın. Ben şimdi oraya gidiyorum!.

— Ama müdür bey, her işe burnunuzu sokmayın!

..tasarruflarınızın değerlendirilmesinde ve yurt sathında yaygın hizmet veren bankamızı seçtinizse,

..tercihiniz doğrudur!

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

KURT, KUZU MASALI

Öğretmen, çocuklara masalla ilgili fikirlerini söylüyordu:

— Kuzu sürüden ayrılmasaydı ne olacaktı çocuklar? Kurt kapmıyacak, kuzuyu yemiyecek ve bu günde hayatta olacaktı değilmi?

Çocuklar bir ağızdan.

— Hayır efendim, diye bağırdılar. Hayatta olmıyacaktı.

— Neden? diye öğretmen hayretle sordu.

— Kuzuyu kasap kesecek, insanlarda yiyeceklerdi.

YABANCI ÜLKE

Budala Amerikalı genç, askerlik kayıd dairesine kaydoldu ve bütün işlemleri tamamlandı. Komutanlardan birine sordu:

— Ben yabancı ülkeleri gezip dolaşmak istiyordum efendim. Acaba beni deniz aşırı bir ülkeye gönderirlermi dersiniz?

Komutan başını salladı:

— Belki... Eğer Amerika yabancı bir ülke tarafından işgal edilirse.

Yazısız

(Basın: 60180 — 20310 — 104)

dinarsu halısı her evde bir milyoner yaratıyor.

Kimisi gerçekten zengindir.
Parayı kullanmasını bilir.
Zenginliğine yaraşanı yapar:
Oturduğu, çalıştığı yeri
Dinarsu Halısıyla döşetir.

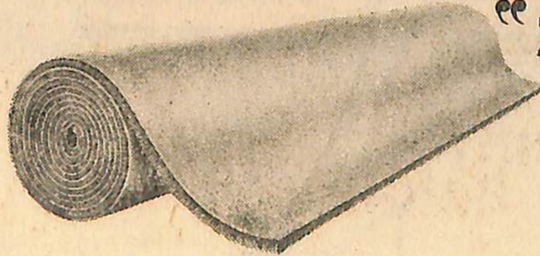
Kimisi zengin değildir.
Parasını iyi kullanmak zorundadır:
Oturduğu yere Dinarsu Halısı döşetir.
Bir doygunluk, bir zenginlik kazanır.

O da artık bir milyonerdir.

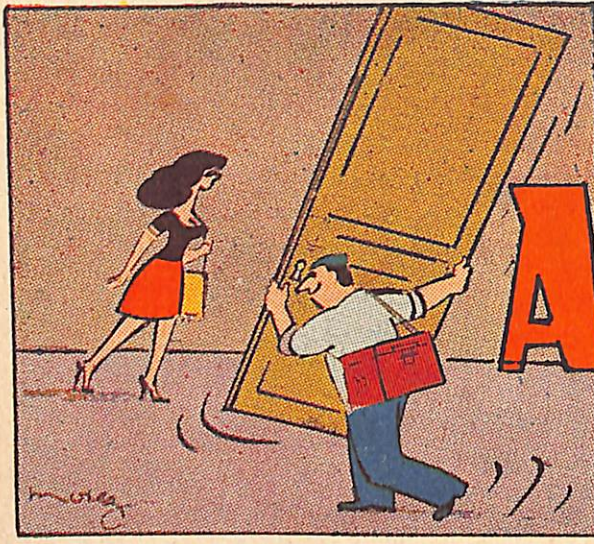
Dinarsu Halısı zengin halıdır.
Her evde bir milyoner yaratır.

dinarsu halısı

"zengin halı"

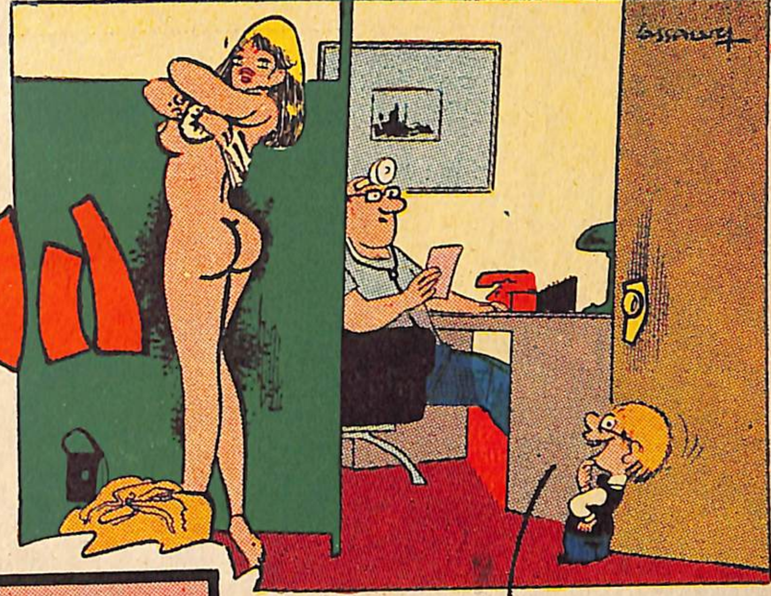
AdA

Akbaba

TAMAM, İLERDE MESLEK OLARAK BENDE DOKTORLUĞU SEÇECECEĞİM!

-TUHAF ŞEY... BİRDEN BİRE SUSADIM!..
-ELBET SUSARSIN.. KIZ, BİR İÇİM SU!..

AĞZIM FIRIN MI? YAKTIN BENİ!